

Bohoslužba 3.5.2020

Introit

Ž 107 1,2

modlitba

Bože, příčino všeho života,
věříme a vyznáváme, že náš Pán Ježíš Kristus
pro nás zemřel a vstal z mrtvých.
Probud' i nás mocí Ducha svatého k novému životu.
Prosíme tě o to, Otče našeho Pána Ježíše Krista,
který s tebou a Duchem svatým žije a život tvoří na věky.

čtení- *Jan 4:5-26*

kázání

I.

Dorazil na Staré Město, do míst, kde kdysi v reformačních dobách Jakoubek ze Stříbra začal lidem podávat víno z kalicha. Dosud tam stála hospoda U kalicha a Ježíš, unaven cestou, do ní zamířil. Bylo okolo poledne.

II.

Ve stejnou chvíli tam přišla jedna místní alkoholička a posadila se na bar. Ježíš si přisedl rovnou k ní a po chvíli mlčení ji oslovil: „Prosím tě, objednej mi něco k pití.“ (Jeho učedníci totiž odešli s penězi nakoupit jídlo do Tesca.)

Žena vyprskla smíchy: „Cože? Ty, křesťan, prosíš mě, alkoholičku, o pití?“ (Křesťané se totiž s alkoholiky nebaví.)

Ježíš jí odpověděl: „Kdybys tušila, co jsem zač a co mám, prosila bys ty mě, a já bych ti dal napít tak, že si to ani neumíš představit.“

„Človče, vždyť ani nemáš peníze,“ namítla alkoholička, „a tahle čtvrt' je drahá. Kde bys na to vzal? Máš snad pivovar, nebo ti patří hospoda?“

„Každý, kdo pije v hospodě, bude mít zase žízeň,“ prohlásil Ježíš. „Kdo se ale napije ode mě, navždycky na žízeň zapomene. A nejen, že se sám napije, ale odšpuntuje ve svém nitru zdroj pro druhé – zdroj, který nikdy nevyschne.“

Když to uslyšela, rozzářily se jí oči. „Člověče, tak už mi naley,“ vyhrkla. „Ať už nemám tu svou věčnou žízeň. Ať už ji sem nechodím marně zapíjet!“

III.

„Dobře, ale nejdřív přiveď svého chlapa,“ Ježíš na to.

„Nemám chlapa,“ odpověděla.

„To je fakt, že nemáš chlapa. Žila jsi už s pěti chlapama a teď si říkáš, jestli by možná nebyla lepší ženská. Nemám pravdu?“

Zůstala na něj koukat s otevřenou pusou: „Člověče, ty jsi snad jasnovidec!“

IV.

Když se z toho šoku trochu probrala, zkusila změnit téma. „Prosím tě, něco mi vysvětli. Husiti a katolíci spolu válčili, Koniáš páčil knihy, byla inkvizice, hony na čarodějnice, křížáci a všechny tyhle hrůzy. A vy říkáte, že se dneska národ má vrátit ke křesťanství. Že prý to je to jediný správný náboženství...“

„Bingo!“ rozhodil rukama Ježíš, „To je přesně ten problém. Náboženství nikdy není řešení. Lidé uctívají Boha různými způsoby, ale to neznamená, že ho znají. Není potřeba vrátit se k náboženství, ale k našemu Otci v nebesích. Blíží se doba (a už je tady), kdy lidi nebudou řešit, jaké je to pravé náboženství, ale jak opravdově žít – jak přesáhnout sama sebe, dotknout se nebe a žít smysluplně a pravdivě. O to jde. Bůh touží, aby po něm lidé toužili. Žízni po všech žíznivých.“

V.

„Já po něm toužím,“ vzdychla ta alkoholička. „Má žízeň mi říká, že Bůh musí být...“

„Já jsem,“ odpověděl jí Ježíš.

To je převyprávění příběhu do jiných kulís. Parabible Alexandra Fleka. Nevím, jestli ji znáte. Krásně se tam vypíchly některé detaily biblického textu.

Vidím pořád tu ženu. Jak tam stojí u té studny, nebo tedy sedí u baru. Rozklepaná, roztřesená, vyšťavená, co našla klid, unavená z toho hledání, šťastná, že našla, vyčerpaná z hledání, plná radosti. Možná z úlevy pláče- to je typicky ženská reakce. Muž by možná praštil pěstí do stolu nebo začal nadávat.

Žízeň. Hlavní téma příběhu.

Žízeň lidská i žízeň Boží. Láskyplný vztah Boha a člověka, člověka a Boha. Napětí, překvapení, vášně, to všechno v tom vztahu je. Čí žízeň po rozhovoru tu byla dřív? A je to

vlastně důležité, kdo miloval první? Láska není soutěž ani zápas, kdo z koho. Láska je -prostě láska.

Zkuste se zastavit u té žízně. Znáte ji? No, nemyslím chuťku na pivo k buřtům. Myslím žízeň, když chce člověk něco zapít. Smutek ani problémy nejde v alkoholu utopit, ty umí plavat. Na to možná došla ta žena z baru i od studny. To vlastně člověk hasí žízeň duše tak, že se snaží přesvědčit duši, že jí vlastně nic není a pít potřebuje tělo. Jenže to nefunguje. Právě na tohle ukázal Ježíš ženě u studny. Takhle to nechodí. Abys utíkala. Chodit pro vodu v poledne je jak chodit v poledne do baru – vyhýbat se lidem, vztahům, nebo být jedovaně ostrá, protože mě bolí duše a já se bráním dalšímu zranění, to je kontraproduktivní.

Ježíš se nebojí ženě tuhle její ránu ukázat. Hřích, holka, je to, co tě dělí od druhých, od tebe samotné, od Boha – sociálně, duchovně izolovaná se trápíš. Co s tím něco dělat?

A ona není hloupá. Ráda by, ale neví jak. Ptá se – tentokrát už ne jedovatě. Je to chudák holka svým způsobem. Nějak se k ní dostalo, že se fakt, ale fakt neumí vyznat v duchovních věcech. A nemůže se takhle a tady modlit, to musí do Jeruzaléma a opravit svoji víru – jenže jak? To jí už nikdo neřekl. Její žízeň po spravvedlnosti, po nápravě věcí, po harmonii a míru tu stále je. Tak zůstává sama s nadějí na někoho, kdo jednou snad v budoucnosti přijde Bůh -a napraví pořádky. A Boží žízeň po člověku se projeví tak, že ona to pozná...jednou.

A do toho Ježíš říká: Já jsem. Jako Mojžíšovi v hořícím keři se i jí v obyčejnosti ukáže Bůh. Tak to je pecka. I teologicky. Bůh schovaný, co řekne slovo – a je to. Dodatků netřeba. Už není potřeba něco topit ve vodě nebo jinak, už není potřeba přesvědčovat duši, že jí nic není. Protože jí už nic opravdu není. Je volná.

Každý z nás má své studny, u kterých sedává a ke kterým chodí. Teď, když jsou kostely ještě povětšinou zavřené, je to paradoxně jednosušší. Stačí kliknout na link, přepnout kanál v telce a šup, můžete sledovat bohoslužby kdekoliv, nabídka všech církví a náboženských společností je veliká. A na jedno dvě kliknutí můžete mít cokoliv. Klidně na tajnačku, protože vás nikdo nevidí, můžete zkusit jakoukoliv církev v jakoukoliv dobu. Ale kde na nás vlastně čeká Bůh?

Je třeba, abychom vzali vážně, že v srdci každého z nás je Bůh sám. A chce zevnitř napájet nás a pak ty, které máme kolem sebe. Že je nutné si k tomu svému srdci a k prameni života sednout a pít - a nenechat se odlákat věcmi, které slibují nesmrtelnost a o věčnost nás okrádají, slibují lásku a přináší rozčarování, slibují krásu a nakonec nás okradou o naši vlastní důstojnost. Kdybychom Ježíši více naslouchali, my sami bychom došli k prosbě samařské ženy - Pane, dej mi té živé vody....

Přímluvy

Za lid, co neumí pojmenovat svoji žízeň po tobě

za církve, aby předávaly dál, že tvá žízeň po nás je veliká

za zacházení s lidmi v církvích

za lidi, co potřebují jasné slovo a za ty, kdo jim takhle slouží

za nemocné na těle i na duši a za ty, kdo stojí při nich a pomáhají

za ty, kdo ztratili práci

za nás v ČCE, v Benešově, za církve a sbory v okolí

za naši církvev

za vlády a rozumnou správu veřejných věcí

Otče náš...

ohlášky

poslání Žd 13,20

požehnání

Toto je pouze koncept, který jsem měla před sebou, když jsme natáčeli bohoslužby na Chvojenu. Má všechny nedostatky konceptu, byť jsem se nažila jej upravit do podoby, která bude přístupná i čtenářům, nejen divákům.

Vaše Kateřina Frühbauerová, farářka